

Arrest

nr. 322 381 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2024.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 3 april 2020 de vluchtelingenstatus toegekend werd (administratief dossier, map 8, DVZ, EURODAC MARKED RECORD en map 6, documenten, stuk 4).

Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Syrië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 augustus 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Hoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij kampt met een aantal medische problemen, met name aan haar knie en heupen. Zij heeft ook diabetes, allergieën en een

probleem aan haar blaas. Tevens maakte zij ook melding van gehoorproblemen aan één oor en een hoge cholesterol. Echter kan uit haar verklaringen niet blijken dat deze medische problemen dermate ernstig zijn dat zij belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Zo blijkt dat zij tijdens de periode dat zij in Turkije verbleef, erin slaagde om verschillende jobs uit te oefenen waaronder in de meubelsector, als lasser en als leverancier van auto's (NPO, p. 16). In Griekenland slaagde zij erin om als figurant te werken (NPO, p. 19). Bovendien vertoont verzoekende partij voldoende zelfredzaamheid aangezien zij erin slaagde om van Turkije naar Griekenland te reizen, van Griekenland door te reizen naar Duitsland en vervolgens, nadat ze teruggekeerd was naar Griekenland, van daaruit naar België te reizen. Zij verklaart omtrent haar laatste reis dat zij in staat was om zowel met het vliegtuig als met de bus alleen te reizen en haalt geen noemenswaardige problemen aan (NPO, p. 24). Op basis van de medische attesten die verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift kan niet anders besloten worden. Uit bovenstaande kan dan ook niet afgeleid worden dat zij zou kampen met medische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld, die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een negenenveertigjarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid die tot het tweede jaar van de universiteit naar school geweest is. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 3 april 2020 de vluchtelingenstatus toegekend werd (administratief dossier, map 8, DVZ, EURODAC MARKED RECORD en map 6, documenten, stuk 4). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus ook een Griekse verblijfsvergunning ontvangen heeft, maar deze is ondertussen vervallen (NPO, p. 22 en administratief dossier, map 6, documenten, stuk 4). Dit strookt met de algemene informatie die stelt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn waaruit afgeleid kan worden dat de verblijfsvergunning van verzoekende partij op heden niet langer geldig is (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 243).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat verzoekende partij al langer wist dat haar verblijfsvergunning vervallen was en dat zij deze diende te verlengen. Zij heeft zich hier naar eigen zeggen over geïnformeerd en kreeg te horen dat dit een jaar kon duren. Zij stelt dat zij dit een lange periode vond en niet wist hoe zij in tussentijd diende te overleven, maar schept geen duidelijkheid over of zij deze verlenging nu effectief aangevraagd heeft en of deze eventueel in tussentijd in orde gebracht zou kunnen zijn (NPO, p. 22-23). Naast het feit dat zij geen duidelijkheid schept over de situatie van haar verblijfsvergunning, blijkt hieruit ook een vrije keuze van verzoekende partij om haar verblijfsvergunning wel of niet te verlengen. Bovendien reisde verzoekende partij door naar België met financiering van haar broer. Uit haar verklaringen blijkt dat haar

broer haar gedurende haar verblijf in Griekenland reeds meerdere keren een som geld gegeven heeft (NPO, p. 20 en 24). Hieruit blijkt dat zij in het verleden reeds meerdere keren beroep kon doen op haar broer in Zweden die geld naar haar opstuurde. Dit wijst erop dat zij in Griekenland beschikte over middelen en keuzemogelijkheden en haar houding getuigt van zelfredzaamheid. Aldus kan niet ingezien worden waarom verzoekende partij geen beroep zou kunnen doen op haar broer om haar financiële ondersteuning te bieden tijdens de periode die zij dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument. Uit bovenstaande blijkt dat verzoekende partij over financiële ondersteuning beschikt om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland. Verzoekende partij verklaart 'overal' naar werk gezocht te hebben en verwijst hierbij concreet naar winkels en supermarkten waar zij langsging. Zij zou ook geïnformeerd hebben bij Caritas, maar dit leverde ook niets op (NPO, p. 18-19). Zij werkte twee maanden als figurant in Griekenland en ook nadat zij terugkwam van Duitsland deed zij navraag bij winkeliers, op markten en in gsm-winkels, maar dit alles zonder resultaat (NPO, p. 22). Haar gevraagd of zij ooit langs ging bij interimkantoren in Griekenland, stelt zij dat zij niet wist waar deze gelegen waren (NPO, p. 19). Zij verbleef echter in de hoofdstad Athene waar er tal van dergelijke kantoren te vinden zijn. Het is niet aannemelijk dat verzoekende partij, gezien haar hoogopgeleide profiel en het feit dat zij op eigen houtje naar Duitsland en België gereisd is, hier niet zelf op terechtgekomen zou zijn. Het wijst eerder op beperkte inspanningen van verzoekende partij. Hetzelfde geldt voor het leren van de Griekse taal. Zij heeft namelijk slechts twee lessen Grieks gevolgd omdat zij dit zinloos vond. Zij verklaart hierover het volgende: "Ik zei toen tegen mezelf "waarom moet ik Grieks leren? niemand spreekt die taal behalve de Grieken" en ik ben dan gestopt en ik communiceerde gewoon met hen in het Engels. Grieks is een heel moeilijke taal, ze gebruiken geen Latijns alfabet" (NPO, p. 19-20). Na haar terugkeer uit Duitsland heeft zij zelfs geen poging meer ondernomen om lessen te volgen (NPO, p. 22). Opnieuw blijkt hieruit dat verzoekende partij slechts beperkte inspanningen levert om zich te integreren in de Griekse samenleving. Door in het verzoekschrift louter opnieuw te wijzen op haar gezondheidstoestand en te stellen dat zij geweigerd werd door haar fysieke toestand, toont zij niet in concreto aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om in Griekenland werk te vinden.

Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij in Griekenland steeds een dak boven haar hoofd had. Zij verbleef eerst een jaar en twee maanden in een woning die Caritas voor haar geregeld had en vervolgens verbleef zij in een caravan in een kamp, geregeld door de Verenigde Naties (NPO, p. 18). Zij verkreeg aldus bijstand inzake huisvesting. Bovendien besloot verzoekende partij zelf om deze tweede wooneenheid te verlaten en naar Duitsland te reizen. Na haar terugkeer vanuit Duitsland, verklaarde verzoekende partij dat zij na één nacht op straat, terecht kon in een gedeelde woning. Zij huurde daar een kamer aan 100 of 150 euro per maand (NPO, p. 21). Zij klaagde over de omstandigheden waarin zij hier diende te wonen, echter ondernam verzoekende partij nooit een zoektocht op de private markt, waardoor zij niet aantoonde dat het onmogelijk is om een eigen huis of appartement te vinden (NPO, p. 18). Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat zij in onmenselijk omstandigheden diende te wonen in deze laatste gedeelde woning, slaagt zij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Ten slotte blijkt uit haar verklaringen dat zij in Griekenland toegang had tot de gezondheidszorg. Tijdens haar eerste verblijf in Griekenland werd zij namelijk tweemaal geopereerd aan haar knie en kreeg zij hiervoor financiële steun van de Verenigde Naties (NPO, p. 4 en vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hoewel het betreurenswaardig is dat deze operaties mislukt zijn, verandert dit niets aan het feit dat zij wel degelijk toegang had tot een medische behandeling in Griekenland. Zij toont dan ook niet aan dat haar mogelijkheden of beperkingen om haar rechten uit te oefenen in dit verband anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Deze problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Waar zij verder nog wijst op het feit dat zij na haar terugkeer uit Duitsland tweemaal naar het ziekenhuis ging en weggestuurd werd omdat zij geen geldige ADET, AFM of AMKA bezat, dient er opnieuw op gewezen te worden dat verzoekende partij haar ADET had kunnen vernieuwen (en dit misschien gedaan heeft?) waardoor zij terug toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg (NPO, p. 24-25).

Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om

in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. de commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 januari 2025 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een aanvullende nota neer en beschrijft dat ze in 2016 uit Syrië is vertrokken, in 2019 in Griekenland aankwam en er in 2020 de vluchtelingstatus kreeg, samen met de ADET en een reispas. Ze had het toen al

moelijk met de eerder opgelopen verwondingen en kreeg een kleine uitkering. Intussen is haar ADET verstreken en zou ze een jaar moeten wachten op een nieuwe met een groot risico op verregaande deprivatie. Ze deed een poging om naar Duitsland te gaan maar werd teruggestuurd naar Griekenland. Haar 2de echtgenote en kinderen kregen eveneens internationale bescherming in Griekenland, maar zelf kon ze er niet blijven omwille van een slechte verstandhouding met die kinderen. Een normaal leven kon ze niet uitbouwen in Griekenland. Ze hoopte in Duitsland aan haar knie geopereerd te kunnen worden maar dit is niet gelukt bij gebrek aan ziekteverzekering, ze werd er op straat gegooid. Ze heeft eveneens ademhalingsproblemen. Hier wordt ze goed verzorgd. Intussen heeft ze al 6 jaar geen nieuws van haar kinderen uit haar 1ste huwelijk, ze wordt gevolgd door een psychiater want ze heeft het moeilijk om te praten over haar beleving in de beruchte Syrische gevangenis, gekend intussen vanuit de media.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 28 november 2024.

5.1. Daarnaast dient de Raad na te gaan of de verzoekende partij geen specifieke elementen aanbrengt waaruit in haar hoofd een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een “bijzondere kwetsbaarheid” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “Algemene bepalingen” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt: “3. *Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.*”

Bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “zoals” waardoor het als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt is de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigde van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofd een “bijzondere kwetsbaarheid” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, een begrip dat datzelfde Hof dus niet nader heeft toegelicht waardoor elk dossier steeds op individuele basis op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt.

In de aanvullende nota die de verzoekende partij neerlegt ter terechtzitting bevinden zich enkele medische documenten. In het eerste document kan worden gelezen dat de verzoekende partij afspraken heeft gehad of zal hebben met de tandarts, arts, oogarts, psycholoog en longarts. In dit document worden ook de verschillende zorgaspecten van de verzoekende partij beschreven zoals diabetes, cholesterol, een trauma aan de knie, hoge bloeddruk, overgewicht, psychische stress, incontinentie, een chronische neusverstopping en gesteelde wratten. Er wordt ook beschreven welke medicatie ze chronisch inneemt. Het tweede document van haar arts beschrijft dat de verzoekende partij last heeft van haar staartbeen en linkerschouder. Wat betreft haar staartbeen, kan er door de dokter niets specifiek worden vastgesteld. Wat betreft haar linkerschouder, kan uit dit document niet blijken dat ze omwille van deze vermeende pijn in haar linkerschouder beperkt zou zijn in haar functioneren waardoor ze niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. In het medisch attest van 13 december 2024 blijkt dat de verzoekende partij last heeft van snurken, benauwd wakker worden, slaapapneu en vermoeidheid. Er wordt door de behandelende arts een matige vorm van slaapapneu vastgesteld. Er wordt een behandeling voorgesteld met een CPAP-toestel en de verzoekende partij werd gewezen op de invloed van gewichtsreductie op haar problematiek. Tenslotte

hebben de laatste medische documenten betrekking op haar knie. Er wordt een beschrijving gegeven van haar traject na haar operatie aan haar knie. De conclusie is dat de verzoekende partij en haar knie het goed doen. Ze kan haar knie plooiën tot 120 graden en volledig strekken. Ze vertoont een goede stabiliteit.

Uit de verschillende medische documenten die ze neerlegt en waarmee ze haar fysieke toestand wil aantonen, blijkt dat ze wel degelijk met verschillende medische problemen te kampen heeft. Er kan echter niet uit blijken dat ze omwille van deze medische problemen niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Bovendien werd in de beschikking van 26 november 2024 over haar medische problematiek en bijzondere kwetsbaarheid, het volgende gesteld:

“Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Hoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij kampt met een aantal medische problemen, met name aan haar knie en heupen. Zij heeft ook diabetes, allergieën en een probleem aan haar blaas. Tevens maakte zij ook melding van gehoorproblemen aan één oor en een hoge cholesterol. Echter kan uit haar verklaringen niet blijken dat deze medische problemen dermate ernstig zijn dat zij belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Zo blijkt dat zij tijdens de periode dat zij in Turkije verbleef, erin slaagde om verschillende jobs uit te oefenen waaronder in de meubelsector, als lasser en als leverancier van auto's (NPO, p. 16). In Griekenland slaagde zij erin om als figurant te werken (NPO, p. 19). Bovendien vertoont verzoekende partij voldoende zelfredzaamheid aangezien zij erin slaagde om van Turkije naar Griekenland te reizen, van Griekenland door te reizen naar Duitsland en vervolgens, nadat ze teruggekeerd was naar Griekenland, van daaruit naar België te reizen. Zij verklaart omtrent haar laatste reis dat zij in staat was om zowel met het vliegtuig als met de bus alleen te reizen en haalt geen noemenswaardige problemen aan (NPO, p. 24). Op basis van de medische attesten die verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift kan niet anders besloten worden. Uit bovenstaande kan dan ook niet afgeleid worden dat zij zou kampen met medische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld, die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.”

De verzoekende partij slaagt er met haar medische documenten niet in om deze pertinente vaststellingen over haar medische toestand te weerleggen waardoor de in de beschikking opgenomen grond behouden blijft.

Ze stelt tijdens de terechtzitting dat ze opgevolgd wordt door een psychiater omdat ze het moeilijk heeft om te praten over haar beleving in de beruchte Syrische gevangenis. De verzoekende partij voegt hier echter geen enkel medisch document van bij waardoor er niet kan worden gecontroleerd dat ze effectief te kampen heeft met enige psychologische problematiek en wat de ernst is van deze problematiek. Ze toont ook niet aan dat ze een behandeling bij de psycholoog volgt. Ze toont dan ook niet aan dat ze omwille van haar psychologische problematiek niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Er kan dan ook geen bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde worden vastgesteld in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

In de mate dat verdere opvolging daadwerkelijk noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en psychologische ondersteuning, temeer haar een verblijfsvergunning werd verleend, waarvan zij niet aantoonde dat die verstrekt is en zij in het verleden reeds voor een andere aandoening in het ziekenhuis behandeld werd. Voorts kan uit haar verklaringen overigens niet worden afgeleid dat deze medische en psychologische problemen van dien aard zijn dat ze belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoekende partij brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5.2. Waar de verzoekende partij verwijst tijdens de terechtzitting naar de moeilijke relatie met haar kinderen uit het tweede huwelijk en ze gedurende zes jaar geen nieuws heeft gehoord van de kinderen uit haar eerste huwelijk, kan in alle redelijkheid hieruit niet afgeleid worden dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

5.3. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen en reeds door haar aangehaalde argumenten en tot het op zeer algemene wijze tegenspreken van de in de beschikking gedane vaststellingen en formuleren van algemene opvattingen, zonder dat ze ook maar enigszins concreet ingaat op hetgeen met betrekking tot haar persoonlijke situatie als statushouder in Griekenland wordt vastgesteld. De verzoekende partij doet ter terechtzitting geen ernstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan.

De gronden van de beschikking blijven dan ook onverminderd overeind.

Na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, wordt derhalve niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland of dat de bescherming die haar daar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor zij zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Ook al kan worden aangenomen dat haar situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden, blijkt *in casu* niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, dat de situatie van de verzoekende partij in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer kan stellen onder de internationale bescherming die haar aldaar werd verleend. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat zij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 november 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt ze geen elementen naar voor waaruit zou blijken dat ze zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS